

Meie Mats.

Nr

Fr. R. Krause mõel püh.
Eesti Üh. Kirj. K.
Raamatukogu

2016

21.

Nüüd tulen saksu sugema,
Musti sadasid materdama,
Tagurlisi togima,
Edulasi ehitama,
Käremeelseid kolkima,
Nuuskurisi nuuditama,
„Päris” prowokatori peksma

Must tusk.

Inglise kirjaniku **Jerome K. Jerome** „Laiskleja logele-
jatest mõtetest“. Eesti keelde **Kiik Piiksuja**.

Iga inimese hingesse hiilib aeg-ajalt kerge kurb-
tuse-tundmus; ja igaüks, kes õiglane tahab olla,
tunnistab, et selles tundmuses misgi luuleline, aru-
saamata mõnus leidub; weel enam, ka tõsisel,
sügawas kurbuses on pisitillukene osakene misgit
meeldiwat, armsat: kuid mitte ükski hing terwes il-
mas ei armasta musta tusk a.

Tuhnige oma hinges nõnda õiglaselt ja erapoo-
letult kui tahes, siiski wõite kätt südame peale pan-
des tõendada, et must tusk hirmus läila kraam on.
Ia ilmub ta ilma wähemagi põhjusega, nagu wälg
selgest taewast, walib enesele wäga mitmesuguse
aja: temal on täitsa üks puhas, kas sel päewal
millal teil miljon ootamata sülle langes, ehk sel
hommikul, kui teie uus siidist wihmawari jäljeta ära
kadus, teie wõersile tuleb.

Asja ees ega teist taga — ilmub teites korruga
tundmus, mida wõimata on ühegi teise tundmusega
wõrrelda — wahest ehk ainult sellega, kui hamba-
walu, konnasilmad ja nohu kokku wõtta; kuid nii-
sugust segu ei ole wist küll millalgi. Teie tunnete,
et teie korruga rumalaks jäete, rahutuks ja ägedaks
lähete, wõeraste wastu jämedaks ja omaksetele hä-
daohtlikuks muutute, kuni wiimase piirini kohmetu
ja wäljakannatamata olete. Teie ei jõua ei mõelda
ega ka tööd teha, ehk teile küll nõnda näitab, nagu
oleks teie kohustatud midagi korda saatma.

Koduistumine on wäljakannatamata; teie wõtate
kõbara ja lähete uulltsale; kuid enne weel, kui teie
uulitsa nurgani jõuaks. kahjatsete, et teie wälja tu-
lite ja lähete koju tagasi. Kodus wõtate kapist
mitu raamatut ja istute selle kindla nõuga maha,
et nüüd lugema hakata. Kuid Schakespeare paistab
teile liiga labane olema, Dickens liiga igaw, Carlyle
liiga wesine.

Teile juhtub mõni wana wõerakeele õperaamat
pihku, noh, — näituseks, kas wõi Saksa keele õpe-
raamat. Masinlikult teete selle lahti ja waatate —
mis ette juhtus... Juhtus see koht ette, kus kaks
sakslast üksteisega juttu puhuwad; esimesel silma-
pilgul paistab teile see jutupuhumine algupäraline
olema ja teie loete: „Kas teil on sulgesid, tinti ja
paberit?“ küsib üks nendest. Teine wastab selle
peale, et temal ei sulgesid, ei tinti ega ka paberit ei
ole, kuid tema wenna onul on kõik need asjad.
Kuid nagu näha, ei taha esimene sakslane tema
tuttawa wenna onust mitte teadagi; ta soowib teada,
kas wähemalt tema ema naabril sulgesid, tinti ja
paberit ei ole. „Minu ema naabril ei ole ei sul-
gesid, ei tinti ega ka paberit!“ wastab teine saks-

lane, nähtawasti juba wihaseks saades. Kuid esi-
mene ei jäta mitte järele; nüüd on temal tarwis
teada, kas mitte aedniku pojalt neid riistapuid
ei ole. Wiimaks selgub, et aedniku poja laua kastis
need asjad leiduwad, kuid tema enda kirjutuselaua
kastis ei olnud nendest mitte haisugi. Nähtawasti
oleks wõinud siin wait jääda ja oma rumalate jut-
tudega minna kus tont. Kuid sakslane ei taha
weel wait jääda ja teatab pühalikult, et tema tädil
sinepit on.

Seda ei jõua teie enam wälja kannatada!...
Raamat lendab nurka ja koledasti wihastades
wõtate teie endal pea ümbert kinni.

Seal näete teie, et sohwa peal kass rahuliselt
magab, teie kargate istmelt üles ja wiskate teda
wihaga uksest wälja. Siis istute laua juurde ja
hakkate kirjasid kirjutama.

„Armas tädikene, ruttan oma paari wabat mi-
nutit selleks tarwitama, et Teile kirjutada...“

Kaugemale teie enam ei jõua. Peas walitseb
täteline tühjus.

Asjata sullepead katki närides wiskate teie selle
laua peale ja otsustate Thomsonite juurde külasse
minna; aga parajasti kui teie kindaid kätte kisute,
tuleb teile korruga mõte pähe, et Thomsonid puru
rumalad on, et nende juures ilmasgi õhtusööki ei
saa ja et teid tingimata last kätel kiigutama pan-
dakse, kõik perekond saab aga selle juures wai-
mustatud nägudega ümberringi seisma ja imelisi,
arusaamata sõnu hüüdma.

Soolane ütelus Thomsonite tulewase elu kohta
tungib teil üle huulte, ja kindad lendawad sohwa
peale.

Laua juurde istudes toetate teie näo meelt ära
heites käte najale ja mõtlete, kui hea oleks ära
surra ja paradiisi rännata. Teie waimusilmade ette
ilmub tume-pühalik tuba, mis nutjaid sugulasi ja
sõpru täis on, surmawoodil lamate aga teie ise —
kahwatanud, iseäraline ilus, kõhnaks jäänud...
Teie õnnistate kõiki, iseäranis aga noorukesi ja
ilusaid naisterahwaid, Nad mõistawad, keda nad
on kaotanud, kuid see kõik on juba liig hilja. Ja teie
kujutate enesele elawalt nende liig hilist kirglist
lugupidamist ette.

Niisugused mõtted rahustawad teid silmapilguks,
kuid ainult üheks silmapilguks: järgmisel silma-
pilgul saate teie kibedusega aru, et rumal on isegi
kauges tulewikus sõprade ja sugulaste lugupidamisest
ja auustusest unistada, Neil, kes praegugi mitte
alati teie wastu wiisakad ei ole, oleks wist tõesti
täitsa üks puhas — kas teie ennast üles pooksite,
ehk ära upputaksite, ehk naise wõtaksite, ehk misgi asi
teid wäikestesse tükkidesse kisuks. Kellegile ei ole
teid tarwis, keegi ei pea teist lugu!...

Terwe ilma üle ja kõige enam aga iseenda
üle wihastades lähete teie kella kümne ajal ma-
gama. Riidetükid wisatakse sinna, kuhu aga juhtub,
küllal kustutakse niisuguse wihaga ära, nagu ei
oleks teie mitte tühist tulukest, waid terwe ilma
kurjust ära tahtnud kustutada ja minuti aja pärast
mässite teie ennast wihaseks teki sisse.

Kaks tõsist nuuskuri.

Aga wägise ei saa mitte magama uinuda, isegi siis mitte, kui teie saja rubla peale kihla weaks; kolm kole pikka tundi weniwad mõõda, mille üksluiset igawust ainult see segab, et teie aeg-ajalt kõik tekid ja linad meeleäraheitlikult põrmanda peale loobite, siis üles kargate, neid jälle kokku korjate ja ennast uuesti kuni kõrwadeni kinni mässite

Wiimaks tuleb teie wäsinud waimule ja kehale õnnistust toow uni peale.

Ja meie oleme selle arusaamata ja wäljakanatamata oleku wastu täitsa jõuetud; vähemalt meie — poismehed. Abielu meestel olla, räägitakse, kergem: nemad hakkawad naisega käratsema, pilluwad taldriku ühes supiga aknast wälja ja nõuawad, et lapsi kella kuue ajal õhtul magama pandaks. Kui nad nõndawiisi juba terwet maja on piinanud, tunnewad nad kergitust. Imelik, aga see äraneetud must tusk ei lenda muidu laiali, kui praginaga, käraga ja müraga.

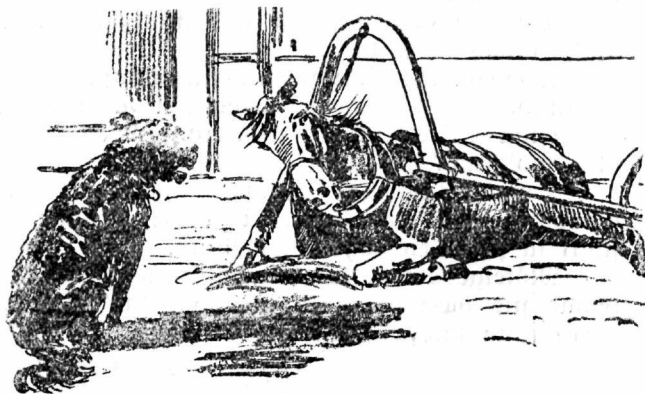
Ja ta ei ole sugugi mitte mure, mitte kurbtuse peale põhjendatud. Tõsine mure nõuab liiga palju kihdlust ja palawiku sarnast tegewust, kui et tal weel aega üle jääks mõteta tuska tunda; ja tõsine kurbtus — oh, Jumaluke, kui tuntawalt muutub see troostiks, ehk armsaks mälestuseks selle kohta, mis jäljeta mõõda on läinud! . . .

Kui inimene piinlikkude päewade mälestusi oma hinges hoolega alal hoiab, wahetpidamata nende peale mõtleb, kõiki pisaraid, kõige walu uuesti läbi elab — uskuge, see ei ole temale mitte enam kurbtuseks. Wana haawa külge puutumine on isesuguseks lõbuks saanud . . .

Paljud naisterahwad wõtawad õõ waikusel hoolega kokku pandud pisitillukesed kingakesed wälja, suudlewad neid palawalt ja niisutawad pisaratega, selle juures enesele neid wäikesi, paksusi jalakesi ette kujutades, mis kord nende kingakestega jooksiwad; paljud tütarlapsed panewad magama minnes padja alla salga lühikesi, tihedaid juukseid — ainukese salga, mis mitte ahne maamulla ohwriks ei ole langenud — ja ei jõe mitte enne magama, kui nad seda juuksesalka arwuta musudega katnud ei ole, pimeduses walgeid käsa ringutades ja wastu rinda surudes; paljud nooredmehed loewad tuhandat korda oma armsama wiimaseid sõnu ja wõtawad tuhandat korda nõuks ära surra.

Ja kõik, kõik nemad ütlewad minule, et mina südamega olen, et mina ilmasgi tõsist kannatust tunnud ei ole. Kuid mina aga ütlen neile: „Mõtlege järele ja wastake — kas teie selle juures misgit lõbu ei tunne, kui teie nuttes ja wäri-sedes neid kirjasid, neid juuksesalkasid, neid kingakesi suudlete. — Ja järele mõteldes wastawad nemad: „Jah . . . tunneme lõbu.“

Kahjatsus on üleüldse wäga suur asi . . . Ja palju on temas puhast luulet, palju head mõju meie nõrga hinge kohta. Tema ei armasta mitte päewa sära ja tuleb hilise õhtu ämaruses. Meie tunneme, kuidas tema ühes tumeda jõe wooluga kuulmata ligineb, puude waiksete lehtede all edasi libiseb, wõtab meid kää kõrwale ja wiib tasakesi oma riiki. Esiotsa ei wõi meie uduses ämaruses midagi aru saada ja tunneme ainult tema walgede tiibade õrna sahinat . . . Siis tõusewad tasa kujud teie waimusilmade ette — kõik tuttawad kujud teie mõõda läinud, tagasi pöörmata õnnest — ja süda tahab walu pärast lõhkeda. Kuid kahjatsus pigistab meelitades teie kätt ja wiib teid edasi. Siin tõusewad uued kujud üksteise järele üles, osalt teie praegusest elust, osalt aga üsna tundmatad . . . Ja mõistuses tekkiwad imelised, sügawad mõtted, mida wõimalik ei ole sõnadega awaldada. Nad kaswawad, keerlewad — ja teie tunnete, et see kõik ilus, hea on, et see kõik kusagilt kaugelt tuleb ja kõike teile seletab, kõike uue, pehme, misgi iseäralise walgusega walguslab . . . Ja teie mõistate kõike uut moodu, ja südames on nõnda ilmlõpmata hea, ehk teie küll midagi sõnadega awaldada ei wõi! . . .

— „Kas sa tohid nüüd sõjaseaduse ajal streikima hakata — waata selle eest aetakse weel maalt wälja.“

— „Ei ma karda ühti — kui südame täis teewad — sirutan koiwad wälja.“

Kuid teie katsute siiski seda awaldada; katsute — ja naeratate segaselt: selle uue, ilusa tundmuse arusaamine muutub, kui seda inimliseks kõneks ümber teha, haledaks lauseks: et ilmas wõileiwast ja isegi — musust weel tähtsamaid asju on! . . .

Mida moodi wolkogu liige ja tema korter peale „tõsiste“ inimeste külaskäiku väljanägi.

Kohtus.

Kohtunik: Tunnistaja, ütlege, mis ütles süüdlane sel filmapilgul, kui teda süüteo kohalt tabati.

Tunnistaja: Ta ütles mististe, et ta joobnud on!

Kohtunik: Ütelge mulle sõna sõnalt, kuidas ta ütles, kas ta ütles: mina olen joobnud?"

Tunnistaja: Jumal halasta! Kuidas oleks võinud ta teie kõrguse üle niimoodi ütelda.

Prokurör: „Teie ei saa aru! Kohtunik küsib teilt, kas süüdlane ütles sel filmapilgul: mina olen joobnud.“

Tunnistaja: Ta ei tunnudgi teid sel ajal, kuidas võis ta...

Advokat: Kuulge mind tunnistaja! Kohtul on süüdlase sõnad tarvis teada, sellepärast ütlege, kas tema ütles siis, kui teda finni mõeti, „mina olen joobnud?"

Tunnistaja: Jumal halasta herra advokat! Ehk teie nina küll alati punane on, siiski ta seda teie kohta ei ütelnud.

Mõtlege ometi, kui inimest finni mõetaks, on temal siis veel võimalik mõelda, kas advokadi herra juua täis on, ehk ei ole...

(Venekeelest) Vermontus.

Tõsi küll.

Pinnawaht joodikule: Kuule sina, katju et ja aegsasti kodu komberdad, muidu võid siin veel mõne hobuse jalgu jääda.

Joodik: Eks ta ole — nagu näha olengi ühe hobuse jalgu juba juhtunud.

Seejama.

Uus arv.

Enne: üks — kaks — kolm!

Nüüd: üks — kaks — taevariif!

*

Hoia . . .

Hoia oma keelt

Marseljeese eest:

See toob wangistust,

Waest ka wõlla wiib.

Hoia oma jalad

Käimast miitingul:

Aru saadaks, seda —

Türmi tiritaks.

Hoia oma nina

Nuuskamise eest:

Seda arwatakse

Märguandmiseks.

Hoia oma turjal

Küüru talumast:

Nüüdsel ajal pommiks

Seda arwatakse.

Hoia oma taskus

Raha talumast:

Politseis sind tehtaks

Panga rüüstajaks.

Ära elust hooli

Hea asja eest,

Ainult ennast hoia

Nagaika meeste eest.

Worst worsti wastu.

Kord sai parun St. kooliõpetaja Mr. peale mõnesuguse asja pärast nõnda wihaseks, et ta ennast enam pidada ei jõudnud, waid temale järgmiste sõnadega kirjutas:

„Seleka mõistan mina Sind kooliõpetajal lahhti ja kirjutan ette, et Sa kolme pewa perrast, keife oma kramiga peat koolimajast ollema era läinud.

Parun St.“

Kooliõpetaja oli imestuse pärast keeletu, kui ta kirja läbi oli lugenud. Aga ta ei olnud ka sugugi arppüks, kes sarnatsest lollist ja tema kirjast efsitada oleks lasknud; ta teadis väga hästi, kes teda lahsti mõis teha ja kes mitte. Sellepärast mõttis ta sulle kätte ja kirjutas parunile wastufeis:

„Kõrgesti sündinud paruni härra!

Mina sain Teie kirja kätte, ja mõistan Teid sellega paruni nimeist ja mõisnitu seisusest lahhti ning kirjutan ette, et Teie kolme kuu aja sees peate kõige oma ta-wariga siit riigist olema ära läinud. Nagu näete olen ma armultum kui teie ja annan teile kolme päewa ajamele terwelt kolm kuud aega.

Kooliõpetaja Mr.“

Mullika naha kohus.

Wänal heal ajal kui alles raekohtud meie maal oliwad, ostis kingsepp Naaskel P. linna laadal Paunküla mehe käest ühe mullika naha kahe ja poole rubla eest. Et ta aga raha kodu oli unustanud, siis läks ta kottu raha tooma. Selle aja sees müüs aga külamees mullika naha parkalile kolme rubla eest ära. Kui kingsepp tagasi tuli, sai ta süda täis, et teda petetud; läksiwad kõwasti tülisse. Et kuidagi leppida ei saanud, siis läksiwad kõik kolmekesti raeisanda juurde.

See kuulas asja ära ja ütles siis kingsepale: „Kas sina ostsid kõige enne selle naha?“

„Jah, auulik raesaks.“

„Kui kalli hinna eest?“

„Kahe ja poole rubla eest.“

„Kas see raha on siin?“

„Jah.“

„Hea küll, pane raha siia laua peale.“

Nüüd küsis raeisand parkali käest: „Kas sina ostsid selle naha pärast ja maksid raha kohe ära?“

„Nõnda jah.“

„Palju sina maksid?“

„Kolm rubla.“

„Kas nahk on siin?“

„Ja on.“

„Hea küll, pane see nahk siia laua alla.“

„Parkal täitis käsku ja nüüd tuli kord külamehe kätte.

„Sina müüsid naha esite kingsepale kahe ja poole rubla eest ja kui ta sulle nii ruttu raha ei jõudnud tuua, siis müüsid jälle parkalile kolme rubla eest?“

„Jah, auus raesaks.“

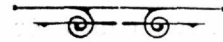
„Kas kolm rubla on su käes?“

„On küll.“

„Pane siia laua peale.“

Nüüd kus kingsepa ja parkali rahad laua peal ja külamehe nahk laua all oliwad, ütles raesaks: „Teil pole kellegil õigust. Kingsepp kauples nahka ilma rahata, parkal toppis oma nina teise kauba waele ja külamees ei oleks tohtinud nahka kaks korda müüa. Ja nüüd katsuge, et te uksest wälja saate!“

Nõnda see ka sündis; ja raha ega nahka ei saanud neist keegi enam näha.

Rohtus.

Rohtunif (taebealusel): Leid mõistetafse uultfal wiina joomise pärast seitsemeks päewaks aresti, mis on teil enese laitsjeks ütelda?

Raebealune: Mõistite mulle surma nuhtlus teiste hirmuks, et nad enam wiina ei jooks.

Rohtunif (iseenesel): Ja, see oleks aga riigi pankrot.

Madjatas.

Paruni herra wiimane sõit.

Eesti awalikud tegelased.

I.

Paar tuhat rubla waja raha,
 Mi, rihkas naene — see ei ole paha,
 Natasjion, kus trükkida päemalehti —
 Ta — redaktori herra — nõnda walmis tehti.

II.

Ta oli „kuulus“ saadik duumas,
 Önn õitfes mehel tubliste;
 Müüd kui furd „rahwameelsus“ punas
 Ja teda wälja praagiti,
 Siis õhtab mees: Oh Eesti rahwas!
 Sa naerad, pillkad mind küll wahwast! —
 Oh häda, häda, häda minule,
 Müüd froot on heidetud furd kõrwale!

III.

Mii moodi figineb ka kuulus mees,
 Et nuuskuriks end pakub „wõimu“ ees.
 Nut Aega toimetada oli kena:
 Muud teha polnud, aja tasku — tina.
 Aga juhtus nali, et ta wangištati —
 Müüd hilja aja eest — ja jälle wabastati;
 Mii saab t'ast peagi „õige timukas!“

IV.

Biibel wõta märgiks kätte,
 Naputa ka prügi rahwa filma ette,
 Aga sakste käest saad palju raha,
 Moorust toimetada polegi nii paha:
 Denn zu kolme naese kõrtši minna
 Topštada waja täis ka nina jne.

Vermontus.

Matsi mõtteterad.

Loe mis küps ja kirjuta mis tsensori poolest lubatud on.

Olge kawalad kui ussid ja häbemataid kui nuuskurid.

Kes kopikat ei ekspropieri see rublat ei saa. —

Parem wastastega leppida (nagu radikalid), kui Tõnissoni wiisil „puhkusele“ pugeda.

Parem pool summat peus, kui terve kontori kassas.

Õndsad on need kes pimedad, sest nemad ei näe sellesinatse ilma kurjust.

Oktobrist ei kuku monarehistist kaugele.

Ebausklikud inimesed kardawad kõiki: nad kahtlewad ka usu headuse, ametnikkude auususe ja kohtute korra juures.

Seesama,

Tähelepanemiseks

neile, kellel nõuu on maad osta.

„Postimehes“ kuulutati: „Talukoht müüa Wafulas, sumel 10 wersta linnast eemal talwel 7 wersta... — Päril amerikalil! Nähtawasti on Wafula mehed tubliste edenened: nagu näha, weetakse koht ühes kõige frundiga talwef 3 wersta linnale lähemale, et peremees linna fõites nina ära ei külmetaks Wäga soowitam osta!

D. W.

*

Sea unerohi.

Tohter: „Müüd ma saan aru küll, mis teil wiga on: Teie ei saa magada. Siin on rohu-fedel, laste selle järele rohtu walmistada ja tar-witage seda.“

Teisel hommikul tuleb tohter haiget waa-tama. „Noh, kuidas käsi käib? Teie näete hoopis parem olewat. Kas saite hästi magada?“

Isand Paksman: „Toredasti! Ma olen nagu uuesti sündinud!“

Tohter: „Mitu pulbrit Teie siis sisse wõtsite?“

Is. Paksman: „Mina ise ei wõtnud ühtegi. Wäike poisijõmpikas lõugas iga õösel koledasti ja ei lastnud mind magada. Sellele andsin eila õhtu kõif pulbrid sisse ja ta magas terve öö nagu sutt.“

*

Mõistlik leff.

A. „Jhus, leskiks jäened proua Schönberg on siis tõesti jälle mehele läinud?“

B. „Jah.“

A. „Aga tema esimene mees jättis kaks maja ja terve kapitali testamendi järele temale selle tingimifega, et ta teistkorda mehele ei tohi minna. Wastalifel korral pidi see warandus ju kellegi furnud Schönbergi kaugelema sugulase kätte minema.“

B. „Üksna õige, aga noor leff on kawalam olnud. Just selle kaugelema sugulasele ongi ta mehele läinud.“

*

Kuradi demees.

Jõepere Jaak jäi iga õhtu kõrtši kauaks winditama. Naene Ellu ei sallinud seda ja ta wõttis nõuufks meest hirmutamife läbi kõrtšist ära wõerutada. Ta pani ennaft kuradi moodi riit-desje, määris näo tahmaga mustaks, seadis sarwe mufjud pähe, wõttis ahjuluuu sabaks jalge wahale ja kui Jaak jälle ühel ööl pommis koju poole tuli, kargas ta järsku põesja takka Jaagule tee peale wastu. „Kes seal on?“ küfis Jaak natufene kohkunult. — „Mina olen — kurat!“ mõrifes naene. — „Noh, siis pole wiga! Tule jia ja anna mulle kapp.“ ütles Jaak, „sinu õde on mul naefeks.“

Auustatud „Meie Matsi” lugejatele.

Et meie praeguse aja waimuga ja wooluga, mis nagu ratsahobusega edasi kihutab, — nõnda, et hoja sabast kinni kui maha ei taha jääda — sammu tahame pidada, sellepärast oleme nõuks wõtnud ühte suuremat sõnaraamatut wälja andma hakata. Meie ei hakka mitte Dr. Hermanni wiisi seda tegema, kes kümne aasta eest A tähest suure raamatu tegi ja teise kümne aasta pärast B tähega tahtis peale hakata, niisugune teguwiis wõiks meie rahakotti „roti“ tuua, — ei, meie hakkame kõigi tähtedega kohe peale, et igaüks kohe raamatust seda leida wõiks, mis temale meeldib ehk tarwis teada on, Esiotsa anname vähem sõnu, aeg ajalt aga täiendame tarwiduse järele raamatut. Palume wäga armast Eesti rahwast meie suurt ettewõtet toetada*) Siinsamas toome raamatust kohe proowi.

Eesdi

Üleüldise teaduse raamat,

see on,
kõiksugu inimliste darkuste ja lolluste gogu.

A.

Ajalehe-lugeja. — Uudishimuline olewus, kes nüüd iga trükitud paberilehte ja lipakat oma raha eest tahab omandada ja tellida, seal juures aga ta maksetud raha sagedasti wõib wett wedama minna, iseäranis siis, kui ta kogemata juhtus „walget“ ehk „hüüdwat“ lehte tellima.

B.

Baron. — Wõerakeelne sõna. Wene keeles oleme kuulnud „baran“. Mis ta õieti tähendab, ei tihka praegu selgesti ütelda, Wõib olla et selle sõnaga midagi sarwilist ühenduses on. Kui targemaks saame, siis seletame.

D.

Duuma. — Ladinakeelne sõna, Looduse-teaduse järele konstitutsiooniline taim, mis wärwi poolest musta-punase ja walgekirju on. Wäga õrn, tundeline taim, mispärast teda wahest hoopis kinni kaetakse. Muudab wärwi ja läheb aeg-ajalt ikka punasemaks.

E.

ERelane, — Paljuses öeldakse: e r e l a s e d. (Mitte erilastega ära wahetada.) Neid on meeste- ja naistesugust. Need on praegused ja tulewased Eesti soost suurlased, keda tööliised, proletarlased, wäikepõllumehed ja popsid soetama ja suureks kaswatama peawad. Walgust saawad nemad „komb-

*) Isekeskes ütelda on see meile üks kama kõik, kas eestlased, wenelased, juudid wõi minu pärast mustlased meid toetawad, kui see aga meile raha toob. „Eesti nimi on meile nõnda ütelda tõmbe-abinõuks wõetud, nagu me seda wanematest tegelastest oleme õppinud nägema. — Igaüks ei pruugi jälle kohe seda wäikest märkust siit weeru alt lugema hakata — see teeks mõned ehk kahtlaseks. Toim.

lisest kõrgusest“ endi suurjuhi käest, kuna tarwiline soojus alamatest kihtidest nende kehadesse peab woolama. Wiimasel ajal on nad „haleda läbikukumise“ läbi Eestimaal kuulsaks saanud. Erelaste pesa on Taaras, kus ka „Tõnismuine“ tempel on; seal elab üle 2000 tõsise erelase.

G.

G tähega oleme jälle kimbus. Praegu niisuguseid päris eestikeelseid sõnu ei ole, mis G. tähega algawad, palume aga auustatud teaduse-raamatu tarwitajaid natukene kannatada, niikaua kui meie wana doktori keelepudru täiesti walmis saab ja tarwitusele wõetakse, siis kirjutatakse: „gool,“ „goer,“ „girik,“ „gole,“ „gohus“, „gelm“ ja meie raamatu jaoks on sõnu küllalt.

(Järgneb.)

Safste fiidulaul findral-majorile.

Waitsjeks jäänud fobumaal
Fiiduhealet kuuldamal:
„Findral-major amitas,
Maad ja linnad rahustas!

Rasafaid ta talutas,
Rarištufi juhatas,
Süüde peale waat'mata
Dškas nuhtlust määrata!

Pesad jälle fodusel,
Mlanditufid — julasel;
Lubamised unustud,
Mis said hädas annetud!

Peremehed, teolised,
Perepojad, pätilised
Mütšid maha wõtawad,
Kui meid laugelt nägewad.

Seda findral-major tõi,
Tõrkujaid ta maha löi!
Olgu ta siis fiidetud.
Kõrgeteks peetud, auustatud.

Mart Mõru

Pea ja kannused.

Keegi kirjaniik laskis ühe tuttawa kunstniku enesest pildi maalida. Lühike aeg peale selle läks kirjaniik „Walge löwi“ wõerastemajasse, kus ta ühe tuttawa ohwitseriga kokku sai. See küsis temalt: „Nagu ma kuulen, olete teie lasknud ennast maalida?“

„Seda küll“

„Kas terve lehaga lasjite üles wõtta?“

„Sumal hoidku! Terve lehaga wõetakse ainult ohwitseri üles, et siis nende kannused jalgade külges paremini näha oleksiwad. Meisi, kirjaniikudest, on ainult pead waja näha.“

Meie proud.

„Kasi minu majast välja, häbemata! Wõi leiwanemate vastu mässama! Nais-teenijate ühisusi asutama! Kas mina sinu leiwanem ei tea, mis sinule tarwis läheb?! Kas ma ei ole sulle ajalehte „Noorust“ tellinud, et ennast harida woid? Kas ei ole ma iga aasta omad wanad kaltsud sulle kinkinud? Kas ei ole sulle toiduks paremad jäti- sed, mis lõuna laualt järele jääwad? Nüüd weel niisugune tänamata meel! Wälja!“

Söber.

Rah põhjus.

- „Miks teie nii kurb olete?“
- „Tulin furnuaialt, matšin ämma!“
- „Rahjatsen südamest!“
- „Mitte selles ei ole põhjus, waid huaa tõeses öeldi: Urge nutke, sest „seal“ saate teie üts- teist jälle nägema.“

Vermontus.

*

Ja õhkamine.

- „Ira neetud! Ma ei saa nüüd aru, kas minu Annikene suudleb Johanni wõi suudleb Johann minu Annikest.“

Vermontus.

*

Maesterahwaste festel.

- „Ma imestan find Lonni, kuidas ja nii iseäralik oled ja nii ruttu enese auustajaid wa- hetad; nüüd on sinu elus jälle uus roman.“
- „Ei ole õigus, tema nimi ei ole mitte Roman, waid Theodor.“

Wene keelest Vermontus.

*

Segas.

- Urst: „Kas teie abikaasa on juba surnud?“
- Mees: „Ei ole weel, sest tema sõbranna tuli meile ja juttu ajades segas ta minu abikaas- fat suremast.“

Wene keelest Vermontus.

*

„Nipitiri“ võerastemaja arve

h ra Rahakotile.

Asjade nimetus.	Summa	
	Rbl.	kr.
Teie sõitsite meie märtsi-kuu	1	—
Numbri kam'ri eest	3	75
Wassalift võerastemaja tõldas ei sõitnud	1	—
Teie jaoks numbrisse toodud eraviisil veel	2	—
tooli, kummaagi eest 75 kop.	1	50
Ura sõitsite meilt märtsi-kuu	4	—
Summa	13	25
Rõigist	26	50

Sieti aru saanud.

„Sumalale tänu!“ ütles Sõimu-Mari Loris-Leenule, kui kuulda oli saanud, et Isamaa-Enno ajutiseks waiat jääda „„“ oleme sõnades küll mehed, aga see tahtis wägise ofsele ajada!“

o w.

Dige Päräs hädaldamine.

Oh õiged kirjawiad ja päräs eßmised, miß kiusate mind, et minu „parem kui“dele päräs jisse tikkusite! Ma oleßin saanud bürokraatide ja pappide poolt auunimeß „päräs wõnni“, kui minu „parem kui“ eht „õige kalender“ jm. rahwa juures päräs wäärtusit oleß leidnud, aga teie tulite ja tegite mind õnnetumaks! . . . Kuhu jääb nüüd minu rahafulu ja waew!?! . . . See kõit on päräs moffas! . . . Ma lubasin parema teha, aga teie, wiad, muutßite minu kalendri päräs wiletsaks. Minu tööd naerdaks ja pilgataks päräs wälja . . . Kui seda juba päräs taarele wõõr-õuule õinnik miß õiß meel teistele wõib juhtuda!

Päräs suures hädaldamises

Päräs Dige (Sirge) Bloompuu.

Kooliõp: „Misparast aeti Adam ja Ewa paradiißist aiaß wälja?“

Koolipoisß (wäljatõstetud rentnifu poeg): „Sellepõrast, et nad ei jõudnud renti ära maksta“

Wanapagan: „Sõbrad, wennad, waadake missugune suutäis. „Peamehe“ pealuu tuuakse. See on juba midagi! Oligi meel tusane, sest lihtsaid pealuu kontu tuuakse iga päew. Teeb aina muret. Ega põrgu nii suur ei olegi kui „Nemad“ maa peal arwawad. Kes veel siia tuuakse, ei saa muidu wastu wõetud, kuj peab „suurt sugu“ olema.“

Sõber.

Soome keedukursuse söögimajas.

Kas Soomes on nälg. et haganaid ja puid toidu hulka on segatud ja prael raibe hais juures ?

Tapmine.

Nalja-jutuke.

Ainetel, J. Vermontus.

Mina tulin teenistusest kodu ja tahtsin ma gamise tuppa enese noore naesutele juure minna keda ma alles paari kuu eest enesele olin kofinud Kuid minu imestuseks oli üks luffus. Ma kopu-
tafin... Siis kuulsin ma minu naesutele
äraritud healt, kes teenijale sojistas:

„Siisi, peida teda ruttu riiete kappi ära ja anna wõti minu kätte, sest kui ta sinna sisse waatab ja seda näeb, siis on tõik mokkas.“

Mina kahmasin käega enese rinnust kinni. „Minu abifaasa peidab enese armukest minu eest riiete kappi“, täis mõte minu peast läbi, „kuid ma tahan, teda näha, tingimata tahan ma teda näha. Ma katsun kindel ja mihane nagu inimejööja olla, tegin ma iseeneses kindlaste otsuseks. Ma kopuasin uuesti. Ma kuulsin tudas riiete kapi üks luffu keerati. „Kes see wõib küll olla, keda nad seal peidawad?“ mõtlejin ma. „See on wiist Ernst Mesimoff, minu punase shlip-
juga sõber. kes oma aega tihti meie juures mööda saadab.“

„Kurat wõtaks! Tee juba üksford lahti!“ karjusin ma wihajelt.

Üks awati. Ma astusin sisse, wistajin palitu seljast, kübara peast, ja pöörajin ennaft naese poole: „Anna mulle riiete kapi wõtit!“

Minu naesutele wahetas paar pillu teenijaga. „Wälja!“ kawatajin ma teenijale, ja löin jalaga wastu maad, kuna teenija pommi kiirufel ufseft wälja lendas.

„Anna wõtit!“

Minu abifaasa waatas minule tõsijelt näosfe, teda wihastas minu tormiline olef.

„Ei anna!“

„Anna wõtit!“ karjusin ma kuna minu huuled wiha pärast wäriwawad.

„Mingi hinna eest ei anna!“

„Ei anna?“ Ma wäänajin tormilifelt tema käfta.

Oma hinge õnnistuse juures ei anna!“ fifendas ta läbi wiha ja walu.

„Hea küll!“ Ma läkfin oma kirjutuse tuppa, tulin sealt laetud rewolwriga tagasi ja panin magadis toa ufse luffu.

„Waata!“ karjusin ma naesele. Siis hak-
fajin ma rewolwriga riiete kapi pihta lastma, igale poole sihtides, et Mesimoff ennaft mõnes nurgafeses kõrwale ei wõiks hoida.

Minu abifaasa fifendas:

„Kumal! Lollpea! Mis sa teed? Säh julle wõti! Metfaline!“

Kuid mina ei wõinud enese üle enam walit-
feda. Üks, kaks... kuus. Kõik kuulid wäljas...
Wälk õik kahju, et rõhkem tagawara kuulij ei
olnud... Ma oleks fogu õõ wõinud paugutada,
ilma et wäsimust olekfin tundnud...

Kuid, imelik... Kapiist ei olnud ühtegi häält kuulda. See elajas, see Mesimoff, sureb päris kangelase wiisil! Ma panin tühja rewolwri ära, läkfin kōõti, ja karjusin teenijale:

„Madu! Mine kutsu politsei siia!“

See kadus nii kui tuul ufseft wälja.

Ma läkfin naese juure tagasi... Tema nuttis.

Ma rapuatafin teda õlast ja karjusin: „Kas kapi sisse waatafid juba?“

„Wuidugi waatafin!“

„Kas tegin tubliste oma töö ära?“ küsijin ma jaatanlikult hirwitawa rāoga.

Ta tõstis enese märjad filmad minu poole ülesse.

„Elajas! Metfaline! Soatan! Kolmeft kohast oled ja teda läbi lastnud!“

„On sinu temast kahju?“ Ma tundsin eneses jälle wiha tõusma.

„Kuidas siis, sest ta maksab ju 8 rubla!“

„Kuidas? 8 rubla?!“

Minu abifaasa huuled wäriwawad, ja ta hakkas uuesti nutma.

„Wuidugi kahaksa rubla! mine too ise odamalt!“

Ma ei saanud sellest kõigeft midagi aru.

„Kāāgi mõnikult, kes see oli, keda ma kapis ära tapfin?“

„Kes see oli?... Tsilinder oli!... Homme on sinu sünnipäew, ma õsijin sinule fingituseks tsilindri, ja nüüd oled ja teda kolmeft kohast...“

Minu abifaasa jäi wait, sest sisse astufiwad nutja Siisi jaatusel politseinikud, keda ta minu joowil oli seia toonud.

Arimees.

Wäljaspoolt — ta auusa moega,
 Auusalt kaupleb kraamipoega:
 Nii kui härra, kõrge kraega,
 Oma pal a pealaega
 Asjata ei wiida aega:
 Küll ta kaalub walewaega,
 Petab ostjaid iga loega,
 Kisub kokku kahe käega,
 Wõtab wägiwalla wäega...

Seesama.

Küla-kurnajad.

I. Papi palwe.

Et terwe koguduse töösaaks ainult minu kasuks!
 Ma saajatusi saadaks neile see eest tasuks:
 Et põrgu hirm neil ikka hinges lasuks
 Ja „uued aated“ ilmas neis ei asuks:
 Waat siis mu kari alles jõudsalt kosuks.

II. Mõisniku mõte.

Kui keegi wagusid mu põllul ajaks
 Ja hinnata mu hooned üles rajaks
 Ja ehitaks nad toredamaks majaks —
 Kuid nimetaks ta ennast rahwa pojaks,
 Siis koeratalli saab mu'lt elukojaks,
 Ta saadan Siberisse eluajaks...

III. Ametniku arwamine.

Meid pommitakse imetihti maha,
 Sest meie käes on palju rahwa raha:
 Ei aita muud, kui katsun päästa naha,
 Kas pärast tulgu hea ehk tulgu paha,
 Ma kaon kui tule paistel sula waha
 Ja Wene piiri jätan selja taha...
 Даѣ Богъ ноги!!!

Seesama.

Mõtteterad.

Ainult kurt naene ei riidle ialgi enese mehega.

Nemo.

Kõige raskem sõda, mis ma enese elus olen pidanud, oli sõda minu naese Olimpiaga.

Filipp Makedonski.

Parem on metshobust taltsutada kui kangekaelset naist.

Arabia wanasõna.

Ilus naesterahwas on silmadele paradiis, hingele põrgu, ja rahakotile puhastuse tuli.

Fontenell.

Ma tean kolme asja mis inimesele kõige hädaohtlikumad on: tuli, wesi, ja ilus naesterahwas.

Accursius.

Vermontus.

Põhjus.

Raks külameest räägimad isefestis.

„Ei tea, mis Lartu linnaijad rahwa hinnata lugemise-toa fin-i pandsiwad?“

„Noh, nemad hoolitsewad ju „isjalifult“ rahwa eest: inimeste filmad jääda ajalehtede lugemise mõjul tõntsiks.“

D. W.

Isa (pojale, kes teist päewa foolist on tulnud): „Noh, tulle wõttis Siyat naeseks?“

Poeg (wähese mõtlemise järele uhfelt):

„Lüdrufu“.

*

Koolis.

Kooliõpetaja (poisile, kes parajasti tempa teeb): „Mis ütleb Sumal kõigi nendefinaste täskude kohta?“

Koolipois (kes arwab, et teda tempude pärast wastutusele tahetakse wõtta, fogleledes):

„Ega ma enam neid ei tee!“

D. W.

*

Wõrdlus.

Keegi bürokrat ütles wolikogu kohta: „Wolikogu on meie bürokratidele sedafama, mis wähhajaugus inimesele siifekonnas. Wolikogu ära kaotada tähendab sedafama — kui siifekonda, milles wähhajaugus, inimese kehast wälja lõigata; Alma siifekonnata ininene ifkagi elada ei saa. Wolikogu alles jätta, on seesama — kui wähhajauguslist siifekonda alles jätta, mõne aja pärast jõõb ta siifekonna ifkagi ära — seda teeb ka wolikogu meiega. Kohtu wähhajauguse ega wolikogu wastu ei ole — meie surm on kindel.“

*

Mesike: Onu, mis tähendab sohilaps?

Onu Juhan: See tähendab sedasama — mis „Päris Meie Mats“, aga ära seda Jaagupile ega Alidele ütle.

Wanaste pidasiwad saksad papakoisi rõnga küljes toas, kes nende sõi musõnu ära õppisiwad. Nüüd on papakoid moodist väljas. Nende aset täidawad niisama hästi mustasajaliste ajalehtede väljaandjad, nagu näituseks „Tõruse“, „Isamaa“ ja „Wabaduse“ väljaandjad ja tometajad Sõber.

Minu mõtted ei ole mitte sinu mõtted.

⊙.

Sulg teeb juba enne käes nii tähtsaid liigutusi, nagu oleks temale lubatud tähtsaid päewaküsimusi harutada. Ära räägi ajakirjandusest halbagi, manitseb süda — tead, kuidas wanafõna ütles: „ajalehti auusta, naljalehti kumarda. Ära nüüd tee jõledust, et nad su peale wihaseks ei saa ja selleks oma õpetuse monopoli ei tarwita. Tead — ajalehemeestel on iseäralised õigused ja kohused, umbes nagu pappidel — maamehe keeli ütelda — lorimisedigus. Teistele aga jäetakse narrimise õigus — ja siin tahtsin seda tarwitada. — Küsitäin, miks ajalehed, kui suurpõllumehed kirjanduse wäljal kõik harud oma kätte kijuwad. Jätku julafemeestele, nagu näituseks „Meie Matsile“ ka oma osake põldu harida — tubaka maaksgi, nagu Mats ise wäga dieti noores põlwes ütles. Moo-

nakate elu ja olu üle halatsewad ajalehed paljugi, wõibsewad teiste saatusest osawõtmise juures, nagu jandi käsi sooja jaiakaku wastu wõttes — miks siis mujal nii tingesed olete.

Nalja põld on ifka nalja põld olnud.

Päris pentsi tõssil mehel waadata, kuidas ajalehed saba wahela ifka natuke ümber pandud, forratud nalja on paigutanud — kellel kopiku, kellel kahe eest. Ajakirjanduse-museum läheb nii wäga kirjuks, mitmekesiseks. Siin hoitakse kui ajaloolises pajas, kõik haruldased jundmused alal — nali peab nii wiist siis kõige otjas pipra asemel olema.

Mõni ajaleht on nalja-wirikust fogu käsna kaswatanud — see on naljalisa. Eemalt waatajale on naljalisa ajalehele sedasama, mida pahk kafele. Aga — nüüd on ju igal pool kitsad ajad ja kurjad pealegi. Naljalisa, olgu ta ristinimi kuidas tahes, on oma emale teetegijaks, nagu eesliipois Hommitumaal. Nagu sorofunni siju leiwa tee lahti teeb, nii teeb ka naljalisa majanduse-tee lahti.

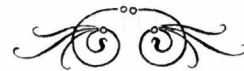
Waatke mesilinnukest wõi erilast: neil on oma kaitseks nõel — nii peab ka naljalisa isatoimetajat pealetungijate waenlaste eest kaitsema.

Naljalisa on siis toimetaja herral ihukaitsjaks loodud.

Aga ka katsumisejarwedeks wõib naljalehtesi tarwitada ja parmomeetris, mis poliitilise õhu raske ära mõedab. Pea otstarbe on aga nalja-sabadel wõistlejaid wemmeldada — olgu siis kaku-koorukese pärast wõi muul põhjusel. Wiimane omadus on peaaegu kõikidel ajalehtede ihukaitsjatel. Sellest on aga ifeseiswad töötajad nalja-wiinamäel enam-wähem wabad. Neilt wõib juba õigeid nalja-batfillusi oodata.

Kaugemale ei taha enam ronida. Õht lähew halwaks.

Nali ei ole mitte kali, mida sisse wõetakse; teda peab ainult peale määrima, aruforraal ka sisse pritsima. Sulg wärsib — ja wiskab ennast Matsi taktika järele kuferpalli.

Wäitene ülesanne.

Millal Rammo woli fogusse saab? Koodijaanlane Rammo sai tänawuistel walimistel 293 häält. Küsimine: millal saab Rammo hääl-enamusega woli fogusse walitud, kui eduerafond iga foosoleku järele ühe liifme juure saab, walimisi aca kahes aastas kolm korda ja edu-erakonna foosolekuid kolm iga kahe kuu kohta toime pandakse?

Kuidas Mats „sitšis” käis.

Sündinud lookene J. Vermontus.

See sündis ühel ilusal talve homikul kui Matsil õnneks läks ühe neiufese kleidi taskus Tallinna sitši wabrikusse sisse peaseda.

Mafinate müra ja kõra paniwad Matsi kõrwad wabrikus luffu. Kõige hullem oli weel see, et Mats meistreid ja isandaid kartes ei julgenud pead kleidi taskust wälja pista. Wiimaks paari-tunnilise kahtlemise järele mõttis ta julgust ja hüppas wälja. Niipea kui Mats wälja oli ro- ninud jätšiwad kõik need elawad kujud, kes seal mafinaid wahtšiwad, oma töö seisma ja torna- šiwad Matsi wahtima. Asi oleks kõik heasti lõp- penud, kuid õnnetuseks juhtus sinna meistri abiline, ehk n. n. „kolmweerand” tulema, ja see juhtus kogemata Matsi nägema. Mats kartis ja arwas: kui ma selle mehe küüsi juhtun, ei siis enam eluga pešemist pole. Ja ta puges helde neiufese kaas- aitamisel kufagile kasti taha warjule. Kuid „kolmweerand” sai Matsi sealt pelgupaigast kätte, wahtis teda igast küljest ja püüdis temaga ka juttu ajama hakata, kuid „kolmweerand” ei osa- nud Matsi keelt ja Mats ei mõistnud Wene keelt. Siis sai Mats wangi mõetud, ja kõige hoolsama kaitse all sitši wabriku kontoris wüüdud, kus temal see õnnetus juhtus, et seal ühes kappis paar tundi uurimise all wangis pidi olema. Matsile, kui wabameelsel mehel, ei meeldinud see sup- p küll sugugi, kuid teha ei olnud midagi, waesefe pidi ennast mõimu alla alandama.

Wiimaks jõudis see tund kätte, kus Matsi üle kohut pidi mõistetama. Kohumõistmise paik oli wabriku kontor. Sinna kutsuti ka see neiufene, kelle taskus Mats sisse oli pea- senud. Peagi kuulutati kohtu otsus:

Neiu maksab 10 kop. trahwi, selle eest, et wabriku seadusest „Wõderastel sisse- minek keelatud” hoolimata, oma kleidi taskus mõera inimese Meie Matsi wabri- kusse oli toonud, kuna Matsiga korrafs ahju kütta ahwardati.

Kuid Matsi terawa nalja peale waa- dates peafis Mats weel terwelt nende küüsi; ja pealegi oli weel keegi lõbusas tujus olew kohtuametnik wõi kontoriats joowinud, et Mats jakstele tublisti ahju kütaks.

Kuid ega see Matsil wiimane kord „sit- šis” käia ei olnud: käib te'ne praegugi weel iga kahe nädali tagant korra waatamas, kuid iga kord walib ta enesele teise neiufese, kelle kleidi taskus tall hea ja lõbus on nägemata sisse ja wälja peaseda.

Natufe arwustikku.

Ruldne admiral.

Ta maksis kroonule:

6 aastat	corpuses	olles . .	51000 rbl.
1	"	gardemariniks	6000 "
6	"	mitšmanniks	3546 "
10	"	leitnandiks	10960 "
6	"	kapten-leitnandiks	olles 11940 "
3	"	II järgu kapteniks	14890 "
9	"	I	33675 "
9	"	kontra-admiraliks	47775 "
16	"	vice-admiraliks	118848 "
12	"	admiraliks	114130 "

Summa 361464 r. (!!!)

Ja niisuguste kallide meeste peale waatamata kaotajime meie ikkagi Jaapani sõjas.

Wene keelest Vermontus.

Uudishimuline.

1. teener (ametiwenalt), kes ja'amahiti herra toa ukse taga luuramud): „Koh mis nad siis seal tegiwad ka?”

2. teener (wähe pahajelt): „Jtka alati oled sa na uudishimuline pärima. Mis nad siis seal nii õige tegiwad: kõnelesid, kõnelesid ja hakkas- wad wiimaks juttu westma.”

Üks tõsine ristiinimene, kes kahte isandat tee- nib. Eest poolt on ta punane — tagant must.

Kuu ülewaade ja uuemad sõnumid sündinud asjust.

Tallinnast. Ddaw uulitsa prügita-
mise abinõu. Suure Juhkentali ja Viimalaia
uulitsat on mõned elanikud oma kulul prügitava
hakanud nagu „Päewal.“ teatab. Selleks tarwi-
tawad nad wärska pealuid ja furnud koerte külle-
konta. Külmetanud maaga weerewad need kõndi-
jate jalgu, aga kui maa sulaks läheb ja uulits
poriseks muutub, küll nad siis ka põhja
wajuvad.

— Suitsetajate jakuska. Harilikult
tehti siin ilka mitmesuguseid „Butterbrotisid“,
milledele juustu ehk kilu wahela pandi. Nüüd
on üks saiapagan ka niisuguseid saia walmis-
tama hakanud, milledele paberossi otjad wahela
pandud. Mõnes jaaäris on juba proowisid
näha olnud.

— Külma wannid. Külma weega
arstimise-wiisi hakatakse ka Tallinnas juba awa-
likult tarwitusele wõtma. Uhes loodepooles
luhaäärseis saunas antakse igale saunaskäijale
ilma palumata külmawee wanni kui ta oga 50
kop. ära maksab. Saunaskäijatele, kes selle wastu
nuriwema julgewad hakata, teeb saunamees wäga
arusaadawal wiisil eht pesemata sõimusõnade
abil selgeks, et nad kas külmas wees peawad
ligunema ehk endid saunast koristama. Seal-
samas saunas wiijatatakse ka külma kerise peale
keema wett, mis niisama hea peab olema, nagu
wisatats palawale kerisele külma wett.

Ah, Nõmmelt, jah, Nõmmelt. Meie
puhkame siin talweund, kuni kewadel jälle är-
kame ja tärkame. Kõige raskem on kohalikul
restoranil üle elada, sest suwine elaw raha sisse-
tulek ei taha meelest minna ja talwel käib siin
armastajaid paarisid nii hirmus wähe. —
Sügisel pandi siin poeleti pristami poolt finni
ja anti kohaliku lordniku kätte hoiu peale. Nüüd
hakati jeda taga otjima, aga ei leitud enam
kusagilt. Wiist on wiimatine kange külm selle leti
ära wõtnud.

Saaremaalt. Torvus wõi Torus on usud
segamini ja sassis läinud, nagu „Hääl“ teatab.
Digeuulised matawad oma pead furnud ja
laulawad seal juures lutheriusu laulusid. Paaride
laulatamine sünnib ka aega mööda: wiis kuni
seitse päewa peale pulmi. Papi ei ole ennem

aega. Kui nõnda asi edasi kestab, siis sünnib
järgmiselt: kõige esite kosjad, siis tüti aja pärast
warrud, siis pulmad ja kõige lõpuks üksford
laulatus. Esite on sarnane kord rahwale natu-
tene wõigas, aga küll nad pika peale harjuwad.

Sarkust. Dnnetus. Siin kulkus ühe
sauna ahjul keris sisse. See oli seesama saun,
mille omanikult Tallinna radikallaste juht Anko
seitsmekümne rubla eest healedõiguse ostis. Nüüd
nõuab saunamees, et linnaajaks peaks ka kerise
ära parandada lastma. Kumb neist tõesti pa-
randab, ei ole weel selgesti teada.

Wemblaist. Wembla põllumeeste jelts on
kord jälle tarwiliseks arwanud suure sassa kintsu
kaapida. Wiimasel koosolekul waliti parun esi-
meheks, ehk küll ette näha oli, et ta seda ametit
wastu ei wõta. Kui Wembla mehed weel kaks
korda waliwad ja hädaste paluwad, siis wõde-
takse ehk nende palwet kuulda.

Tartust. Kunstitemplis peeti waba rahwa
koosolek uute riigiwolikogu liikmete ärasõidu
puhul. Koosolekust wõis igauks wabalt osa
wõtta keda aga sisse lasti. Minult natukene
raha nõuti pileti eest. Sel korral tuli see nähtus
ilmiks, et üheist maksetud 30 kopital mitte teiseft
maksetud 30 kopika kurssi ehk wäärtust ei ole.
Mõnel tõmmati ukse juures pileti lõhti, mida ta
kassast oma raha eest lunastanud oli ja ei kahtud
mitte sisse. „Wirulase“ kirjasaatja kurdab, et
tema pidanud Tõnissoni juurest Tõnissoni juurde
ja siis weel kord Tõnissoni juurde käima enne
kui sisse peasenud. Koosolekul wõinud igauks
wabalt kõneleda, ainult ühe „registreerimata“
nooremehe nime, kes ka kõneleda julgenud, aetud
hoolega taga ja pilgutatud politseiniku poole
filmi. Tartu saadikud arwanud, et amnestiat
praegu weel hädasti waja ei ole ja maafõimus
wähem tähtsusega asi on. Üleüldse oli see koos-
olek wäga wabameelne, mäherduft wähe ette
tuleb Suurem rahwahulk — noh, sellel pole ka
saadikutega midagi asja!

Peterburist. Uued kõrgemad amet-
nikud. Siin on uut seltsti wahid ametisse
pandud, kes katuste peal seisawad ja selle järele
walwawad kui ministrid ja muud suuremad
ametnikud Tauria palees käiwad.

Krasnoujinski. Uued riigivolikogu liikmed mõtšivad ärašididu juures šit hea mälestuse kaafa: nad šaiwad feretäie pekšta ja natufene haamatud.

Bermišt. Riigivolikogu liikmete ärašididu ajaš oli „Tovar.“ teatel niipalju inimešit kofku fogunud, et muidu enam forda ei šaadud pidada ja rahwahulka wähendada, kui et pidi muišt neišt maha

Wändrašt. Märšitšuu 4-mal päewal olnud Wändra kirikušše suur hulš ušlikka hingefešit kofku

kutšitud ühe Šaššamaa bürokrati põrmule tänu ohwerdama, keš 300 aasta eeft elanud ja šašš-laštele šegafeid, jampšimise šalmituid tagunud, milledešt mitmed ka juba meie „armša maa feelde“ olla šolgitud. „Armšad hinged“ laulnud mitme häälega koorilaulušid ja papi šonad olnud hinge ülendamad. No neh! Šešt mõtelge, miš on išandatele weel mõnušam ja kallim, kui šogafeš weeš kalu püüda!“

Šiga.

Ütles.

„Meie mees“, ütles Stolöpin, kui Krušchewan dumasše peasšis.

„Tere wend“, ütles kurat, kui Budberg põrgu tuli.

„Jušt kui minu šauna keris,“ ütles Hanko, kui duuma lae šisšefukkumisešt kuulis.

„Kirju ja päits duelli peal,“ ütles karja Jüts, kui härjad puššlesiwad.

„Ei muidu ei aita, pean Jaasoni nime ša peale trükkima“, ütles Ploompuu, kui „Päris Meie Mats“ kaela jäi.

„Turnimine on terwišele kašulik!“ ütles Tartu majaperemees, kui ta inimešit oma maja ees libe-date kõnniteede peal „keha-harjutuši“ nägi tegewat — ja pani liiwakasti lufu taha. D. W.

Kohtunik kaebelufele: „Šiljuti šaite 60 rbl. warguše pärašt trahwitud ja nüüd šüüdistataše teid jälle 30 rbl. wargušeš. Ja šitš ometigi lubašite teie meelt parandada.“

Kaebelune: Aoh, pool meelt parandafin ma juba ära.

A. D. M.

Nagu.

— Kestab edaši — nagu šöjafšeadus.

— Wöidab nagu rifas rahaga.

— Špetaja käele šuuanđmine — nagu kaššit šilitamine.

— Paneb wärišema — nagu pappi šöna.

— Šai šöimata — nagu Wigala peremees rendimafšmife ajal.

— Korratu — nagu waldade postitalitus.

— Šalastaja — nagu Šurko-Šidwal.

Kewade ?

Öhk niiske ja soojušt täis mahedat,
Aur hóljudes tõuseb nüüd üles,
Ja kuulda on wetegi wulinat,
Ja härmatus sulamas aknal.

Nüüd ninasse tungib sul kaskede lešku,
Ja kuuldub kase oksade kohinat,
Ka kõlomas naljad, miš löbu sul tehku,
Kui murelik, pahur su meel . . .

„Wist kewade,“ — nüüd, lugeja, mõtled sa —
Oh ei, see šaunafš on nõnda ka! . . .

„Meie Matsi“ šöpradele.

Et wiimafel ajal „Meie Matsi“ jäwel tegema on hafatud, pea-legi ühešugufe kaanepildiga, šellepärašt on toimetuš otšufele tulnud lähemal ajal šenini tarwitufel olewat „Meie Matsi“ kaanepilti täiešti kõrwale heita ja šelle afemele täiešti moodša kunsti štiilis uut kaanepilti tarwitufele wötta. Nimetatud kaanepilt on juba tuntud kunštniku käes teokšil. Šellele pildile šaame tarwitamiše ainuđigufe mu-retšema, nii et keegi šeda järele teha ei tohi.

Auustades „Meie Matsi“ wäljaandja

Jakob Jaason.

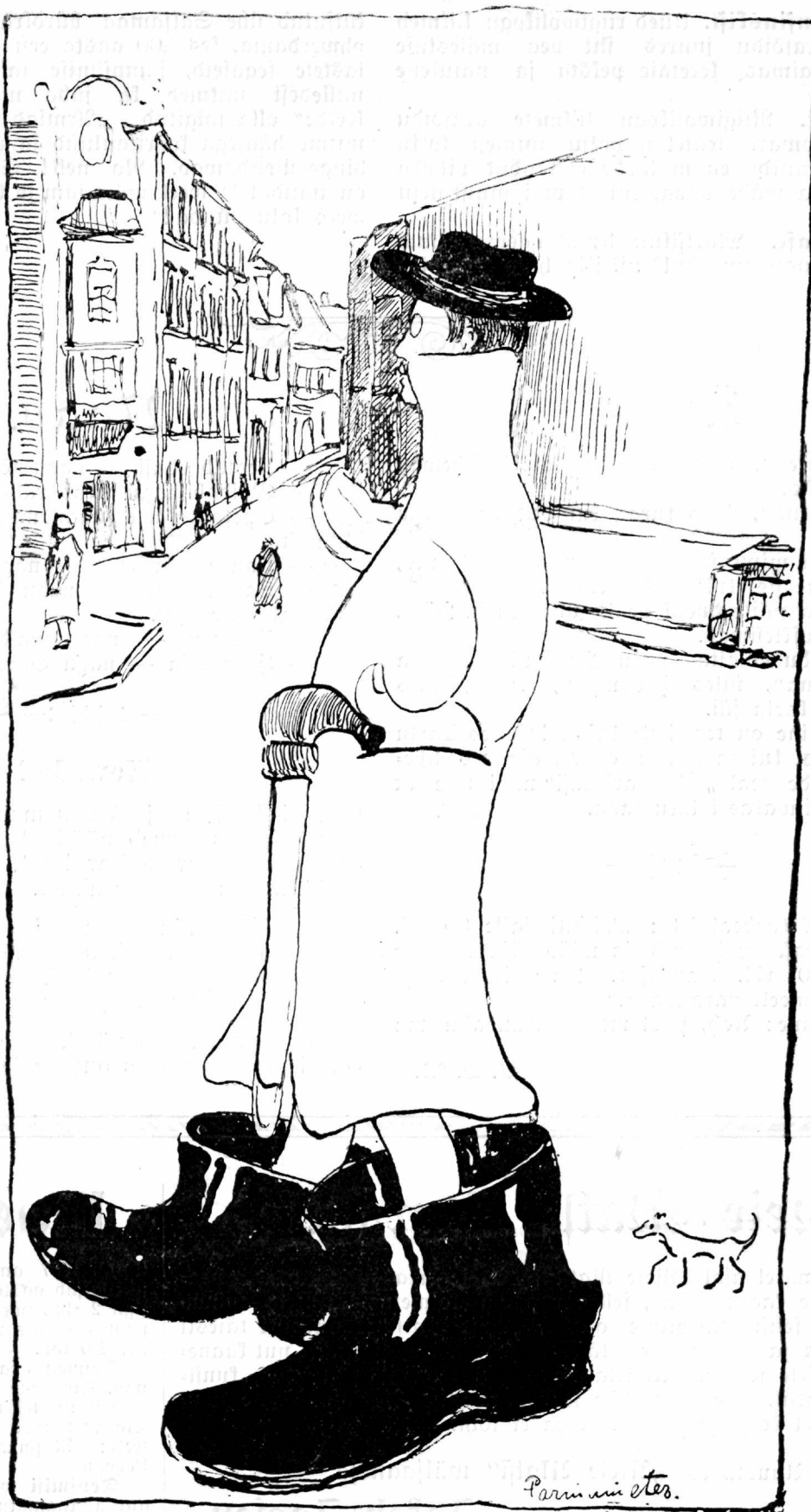
„Meie Mats“

ilmub 1907 aafšal 2 forda kuuš ja maššab aafšafš, š. o. 24 nrt. pošt-tiga 2 rbl., poštita 1 rbl. 60 kop., pooleš aafšafš poole wähem. Üššil nr. 10 kop.

Toimetuš ja talituš on Tallin-naš, Arewjemi uul. nr. 10.

Širjalif tellimife adrešš: „Meie Matsi“ toimetuš Šallinnafš. Wene feeli: Журналъ „Meie Mats“, Ревель.

Tellimifi wötawad waštu kõi auušad raamatufauplušed ja ajaleh-tede tellimife waštuwõtjad

Meie „käremeelsete“ juht, Harku pops Hangò.

Trükitud M. Antie trütkoias, Tallinnas.

BESTI
RAHVUÜRA RAHVUKOGU
AR